

Ments meg Uram...

Aki szakadatlan utak porát járja,
Fárad is, botlik is merevedő lába.
Ne a tévedéstől, ne ezer botlástól,
Ments meg engem, Uram a közöny poklától!

Virágzó meződről ne azt mondjam: tarka,
Pirosat, fehérét tisztán lássak rajta.
Engedj lázadni, vagy kacagva örülni,
De soha ne engedj vélt babéron ülni!

Álmodva elmenni kinyújtott kéz mellett,
Holnapról álmodni, ott ahol ma kellem,
Addig fontolgatni: hátha eltévedtem,
Amíg a pillanat elszáguhd mellettem...

Ha szomjúság, éhség tikkasztja a lelkem,
Élő vizek Ura Te frissíts fel engem!
Ne a félelemtől, ne az aggodástól,
Ments meg engem, Uram a közöny poklától!

(Gyombolai Márton)

BULÁNYI GYÖRGY

ÉVVÉGI HÁLAADÁS '73

Jézusom! Lasan hatodik éve lesz, hogy ajándékból megírtam azt a könyvet, amelyiknek címe: „Nem fogadtunk be!”. E könyvet az ihlette, hogy olyan néppé váljunk, amely ennek a magatartásnak az ellenpontját produkálja. Nép legyünk, amely Téged befogad. Befogad elgondolásod szerint,

befogad úgy, hogy örömet leljed bennünk, hogy kedvedet töltsd bennünk.

Tegnap este, az ősztendő utolsó közös szentmiséjére készülve, a Kékszakállú herceg várát néztem. Valahogy az első perctől kezdve, ahogy ráfüleltem Judit szenvedélyes kéréseire, azonnal jelképpé vált számomra az egész

XXIII. évfolyam 1. szám 2016. január

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi Gy. Évvégi hálaadás	3008
Barcza B. Az emberhalász élete	3010
KÖNYVAJÁNLÓ	3013
Dryp Kerti napló	3013
Kovács L. Bulányi az eszmeharcos	3014
Zaja P. Beszámoló...	3016
Gromon A. A talpraesett Jézus	3022
Merza J. Belletrisztika	3027
Farkas I. Új év...	3028
Dőry I. Van egy kérdésem...	3031
Bulányi Gy. Karácsony után	3033
Inczédy P. Egy csepp emberség...	3034
MESE-SAROK	3035

előttem lévő Kékszakállú-történet. Belekerültünk, Jézusunk, a Te várada. Ott vagyunk melletted, és Juditként kérünk Téged, évek, évtizedek hosszú sora óta, hogy mutasd meg nekünk a váradat. Kérjük és kapjuk Tőled a kulcsokat. Minél több kulcsot kapunk Tőled, annál több ajtó nyílik meg és annál többet látunk meg a váradból, s abból az életből, amely az Istené. Az Istenre reáfeledkező ember számára az ősztendő utolsó napja a hálaadás napja. Szamba veszi, hogy mi mindent kapott az elmúlt esztendő során. Én is szeretném most számba venni, hogy milyen kulcsot kaptam, milyen kulcsot kaptunk, milyen ajtó nyílt ki számunkra az Isten várában, és mi az, amit meglátunk az ajtó mögött.

Amikor azon gondolkodtam, hogy mi volt számomra ennek az esztendőnek a legnagyobb ajándéka, akkor této-vázás nélkül arra jutottam, hogy kegyelmedből sikerült meglátni ebben az esztendőben az Isten arcán egy olyan vonást, amelyet eddig nem láttam, kevéssé láttam. E kulcsmegkapás, ajtómegnyitás, ajándék-kapás történetéhez az is hozzátartozik, hogy szenvedésből született. Testvérünknek, testvéreinknek a szenvedéséből. A szenvedésre feleletet keresve mutattad meg nekünk azt az újabb

vonásodat, amit eddig nem ismertünk. Hozzájárult ehhez Szent Pálnak az az egyetlen helye, ahol Isten erőtlenségéről beszél. Ebből a két szálból szövődött az a nagyon nagy ajándék, amelynek eredményeképpen nem csak azt tudom mondani, hogy az Isten Szeretet, hanem azt is tudom mondani, hogy az Isten Szív. Ha pedig azt mondom, hogy az Isten szív, akkor azt mondom, hogy az Isten öröm és bánat, az Isten boldogság és szenvedés. Az az Isten, aki bennünket a maga képére theomorfnek formált meg, az az Isten oly sok vonásában antropomorf. Olyan, mint amilyenek mi vagyunk. Az Isten szív, amikor aggódik, reménykedik, bizakodik abban, hogy ha elküldi Hozzánk a Fiát, akkor be fogjuk Őt fogadni, és az Isten a maga sajátos létezési módjában meg nem szűnően bizakodik. Bízunk abban, hogy az életünkkel, egész közösségünkkel meg tudjuk rajzolni azt az ellenpontot, amelyikkel szemben állnak az evangélium felolvasott szavai: Nem fogadtunk be Téged. Az Isten bizakodik bennünk. Az Istennek fáj, ha megcsalom a reménységét. Az Istennek fáj, ha megcsúfolom a belém vetett bizalmát. Az Isten azonban örülni is tud nekem. Az Istent boldoggá tehetem, ha válaszolok arra a szeretetre, amelyre tőlem is viszonzást akar. Emberszerű Istent kaptunk ama karácsonyon, amelynek nyolcadába esik a mai szentmise. Emberszerű Istent kaptunk, és ehhez az emberszerű Istenhez sokkal könnyebb közelebb lenni, mint egy olyan Istenhez, akit nem tudunk a magunk szívének törvényei szerint elgondolni. A szenvedésből fakad a boldogság. Minden seb, testi vagy lelki seb, Feléd hajtja azokat, akik hatalmat kaptak arra, hogy fiaik legyenek az Istennek. Minden testi és minden lelki seb Feléd visz, és megéreztetni velünk, hogy emberi életünk bajainak orvosságát elsősorban Nálad kell megtalálnunk. Hálát adunk, hálát adok Neked Istenem azért a látásért, amely közelebb hozott hozzám, mint amilyen közel voltál életem korábbi szakaszaiban.

Nagyon sok minden jóban részesítettél bennünket ennek az évnek a folyamán. Mindenekelőtt reánkterített szárnyadat, és engedted, hogy éljünk. Engedted, hogy gyenge, kis palántánk növekedni tudjon, és megerősödjön akkorra, amikor majd a szenvedéseket adáson keresztül megmutatkozó jóságod folytán viharba kerülünk. Gazdag esztendődt adtál. Nem is igen tudom felsorolni mindazt, ami az esztendő során örömmel töltötte el szívünket. Egy-két dolog azért nagyon élesen jelenik meg előttem. Annyi testvérünk lett kegyelmed segítségével az esztendő során méginkább felnőtt. Lett apává, lett anyává az „Isten Országá”-beli apaság és anyaság értelmében. Mérheterlen hálát kell ezért mondanunk, Jézusom. Azért, hogy anyiuunknak megadtad a kegyelmet, hogy Hozzád tudjanak vezetni embereket. A Karácsonyi ajándék négy kötetű, azt hiszem, tükrözi a leírt papírosok síkján azt a képviseletet, azt a tanúságot, amelyet testvéreink végeztek. Újra és újra felszították magukban a Lelket, hogy bírják, és ne sajnálják mindazt, ami az emberhalászás fáradtságos munkájához kell.

Külön megköszönöm Neked, Jézusom, ez évi ajándékaid közül annak belátását, hogy a bennünket érdeklő kérdésekben, Tereád vonatkozó gondolatainkban mindig meg kell keresnünk a száz százalékos egyetértést, hogy nem szabad leszavaznunk egymást. Addig kell közös dolgainkról beszélgetni, amíg meg nem győzzük a másikat, amíg a másik meg nem győz bennünket, és csak az a jó, amiben mindenki meg tud egyezni, akiben a Lélek dolgozik.

Hálás szívvel köszönöm meg, Jézusom, azt, hogy fontosnak tartottuk, hogy legyen hűségimánk. Fontosnak tartottuk a Nagycsütörtöki, a Szeplőtelen fogantatás ünnepi közös imádkozást.

Nem tudom, nem kellett volna-e az idei év adományából első helyen említenem a lelki gyakorlatokat. Nem csak azoknak az elmúlt esztendőét meghaladó bőségét, hanem azok sikerültebb, testvéri levegőjét és mindenekelőtt azt, hogy olyan testvéreink is tartottak már lelki gyakorlatokat, akik eddig még nem tartottak.

Most itt állunk ennyi adománnyal az óesztendő végén. Juditként állunk itt. Azzal, hogy a következő esztendőben újabb kulcsokat akarunk kérni Tőled, újabb ajtókat akarunk kinyitni. Azzal, hogy azt reméljük: a következő esztendőben látni fogjuk azt, amit idáig még nem láttunk. Irigylem, Jézusom, Neked tetsző irigységgel az apostolt, akinek a leveléből a szentleckét olvastuk. El tudja mondani annak a közösségnek, amelyiket reábízott az Isten, azt a különös szót, hogy ti a Szentlélek kenetében részesültetek, és mindent helyesen ismertek. Le tudja írni nekik ezt a mondatot: Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, velünk maradtak volna. - Valamit nem látunk. Valamit nem látok még, Uram. Jó lenne rendelkezni azzal az adománnyal, amellyel meg tudjuk különböztetni a szellemeket. Amikor valaki nemet mond arra, amire úgy gondoljuk, hogy igent kellene mondani, jó lenne látni, hogy az a nem, amely elhangzik a mi igenünkkel szemben, nem a Lélek hangja-e, amelynek engednünk kell. Jézusom, Te tudod, hogy ezt szenvedem legjobban. Tudod, hogy most, amikor az óesztendő végén hálát adtam a kapott jókért, egészen azzal van tele a lelkem, hogy jól tudunk, jól tudjalak képviselni Téged. Merhessek állítani, merhessek elengedni akkor, amikor valaki valamire nemet mond. Ne legyek kötöttebb, mint amennyire a Lélek kívánja, de nem legyek lazább sem. Van itt még egy ajtó, s ehhez a kulcs, úgy érzem, nincs a kezünkben. De ha a szívünk folyamatosan tovább tisztul, majd odaadod nekünk ezt a kulcsot. Megkapjuk Tőled ezt a kulcsot akkor, ha nem tévesztjük össze a szándékaidat a magunk érvényesíteni akarásával. Amikor a Hozzád való hűség lesz egyéni életvitelünk legfontosabb mozzanata. Amikor majd úgy érezzük, hogy semmi látványos teljesítmény kedvéért nem hanyagoljuk el azt, ami nem látványos. Amit senki más nem lát, csak Te látsz, és mi magunk látunk.

Azt kérem Tőled, Uram, ennek az óesztendőnek az utolsó szentmiséjében, hogy mindig tudjuk mi az, ami ér-

demes. Mi az, ami épít. Mi az, ami taszít. Mi az, ami öszszeköt. Mi az, ami széjjelbont. Hajthatatlanok és rendíthetetlenek legyünk abban a lényegben, amiben sohasem engedhetünk. Ne uniformizáljunk, ne egységesítsünk abban, amiben nem kell uniformizálni. Sohase uniformizálásoktól és szabályoktól várjuk a bennünk levő Lélek erősödését, hanem a Lélek békéjétől, amelyet akkor kapunk meg, ha ígert mondunk arra, amire szenvedélymentesen és csendben a lelkiismeretünk felhív bennünket.

Megköszönöm Neked, Jézusom, hogy vigyáztál reánk. Kérlek, hogy vigyázz reánk az újesztendőben is. Amen.

1973

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974. 5. kötet

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ ÉLETE AZ EMBERHALÁSZ IMÁJA

Az emberhalász születése

„A Te szavadra azonban kivetem a hálót.” (Lk 5,5).

Hálátlan mesterség, Uram, az emberhalászat. Hisz Te is tudod, átestél minden kínján. Könnyebb a vasat esztergálni, vagy a volánt tekerni, csak egy-két fogást kell tudni, és megy minden, mint a karika-csapás. Nem is szólva a trógerolásról. És ezt még az emberek is munkának tartják. Nem úgy, mint az emberhalászást.

Mennyivel könnyebb volna „kiállni” ebből a munkából, mint egyszer Te is tetted, mikor csalódottan és fásulttan Szíriába dezertáltál inkognitóban (Mk 7,24). De mit tegyek Uram, a lelkem mélyén most is erősen hangzó hívó és küldő szavaddal: emberek halászává teszek!

Ma is úgy van, mint a Te korodban. Csak arra figyelnek fel, ami őket érdekli, ami nekik előnyösnek látszik. És az emberhalász kezd megalkudni... Programját, a Te tanítást, önkénytelenül és tudatlanul is kezdi igazítani a tömeg ízléséhez, vágyához. Így született meg lassan egy „szalonképes kereszténység”, melyből „okosan” kiszuperáltuk a nehezebb és kényesebb pontokat. A Te tanításod kicsiség-szegénység-védetlenség programját mesteri mellébeszélésekkel nagyság-gazdagság-önvédelem programmá dagasztottuk. Határokat nem ismerő „adás-törvényed” helyett a „vevés-törvényt” igyekeztünk jogi szankciókkal körülbástyázni. Bocsáss meg, Uram, de sodort a vágy, hogy izlésesen csomagoljuk keserű piruládat, mert emberi tapasztalatunk egyre azt mutatta, hogy még így sem kell senkinek. Hogyne csomagolnánk, mikor olyan versenytársunk van az emberek tudatáért folyó versenyben, mint a film, a rádió, a televízió, a sajtó, szóval a tömeghírközlő eszközök minden csábító kellékükkel. Emberfeletti erőfeszítéseket tettünk, hogy Igéd vonzó legyen: mondtunk miséket, példákat, mint Te is tetted, gyermekeinket szórakoztatva tanítottuk, mégis ők is elhagytak túlnyomó többségükben legkésőbb 14 éves koruk után. Amikor túlvilágot áruló kegyeszereink már olyan keveseknek kellene – hisz még csak nem is vágyódnak

azon túlvilág után, melynek létében alig hisznek, de a földön jól érzik magukat – akkor jön Teilhard de Chardin – akit más vonatkozásban roppant tiszteltek – és zseniális koncepciójával megszenteli az evilág építését, vagyis a földi ország építését úgy tünteti fel, mintha az egyúttal a Te országod építése is lenne. Pedig Te, Uram, sose hagytál bennünket kétségbe afelől, mit értesz a „kozmosz”, a „világ” szón, és a Te országod építését a világgal kibékíthetetlen, más síkon mutattad meg.

Ugye megérted, Uram, milyen kínban vagyunk? Mivel a Te tanításod nem kell az embereknek, azért másodállást vállalunk, és pápai enciklikákban vagy zsinati határozatokban is hirdetünk evilági békét, keresztény szociális társadalmi rendszert, kelletjük magunkat, mint a kultúra, a művészet, a tudomány mecénásai. Mindennel foglalkozunk, még politikával is, csak – ne haragudj – csupán a Te tanítással nem merünk embereket halászni.

Most szemrehányóan nézel rám, uram? Vajon azért, mert ki merem mondani azt, ami annyira nyomja a szívemet, vagy azért, mert igazat adsz szavaimnak, és Te is helyteleníted, amit eddig tettünk? Te is azt mondd, hogy szezonvégi kiárusítást csinálunk, örülünk, ha valakinek el tudjuk adni az árunkat? Hogy olcsón adunk bővli árut, ami már senkinek sem kell? Hogy örülünk, ha egy teljesen hitetlen életű házaspár még elhozza gyermekét megkeresztelni?

Engedd meg, uram, hogy mentségünkre felhozzam a Te helyzetedet. Ugye mikor kb. 30 éves korodban elindultál, hogy nyáját toborozz a választott népből, már kialakult a kész program, a kész terv Benned? Amit egy örökkévalóságon át tapasztaltál a Szentháromság belső életében, erre az életre akartál megtanítani, az odavezető útra ráállítani. A nyáj gyűjtéséhez, melynek pástora akartál lenni, két alapvető dologra lett volna szükséged: először, hogy az emberek tudatát átalakítsd a Te tanításod szerint, másodsor, hogy egy nagy metanoiával ezeknek az átalakított tudatú embereknek az életét is ráállítsd az Ország útjára. Te, Uram, 30 éves korodra már elég tapasztalatot, elég ember- és világmismeretet szereztél arról, hogy a Te „adás-törvényes”, „kicsiség-szegénység-védetlenség” programú tanításod nem fog kelleni az embereknek. Ezért kellett a „Terv” megvalósítása előtt a „kivitelezés” módját 40 napos magányodban átbeszélni az Atyával. És mivel ismerted az embereket, tudtad, hogy majd mást várnak Tőled, ezért kellett a három kísértést legyőznöd Önmagadban. Ez a kísértés abban állt, hogy ha nem lehetséges a Te isteni tanításod: a Terv szerinti nyáj-gyűjtés a választott népből, akkor gyűjts úgy, ahogy az embereket egyáltalán gyűjteni lehet: vagyonnal (kenyér), nagysággal-csodával (leugrás a templomparkányról), hatalommal (földi birodalmak).

A Te erkölcsi nagyságod abban áll, hogy legyőzted a kísértést, és nem mentél bele ezekbe a kézenfekvő megalkuvásokba, melyekbe, mint csapdába, mi belemertünk. Inkább vállaltad a kudarcot, a bukást, de a Tervedet föl nem adtad. Te sose akartál a magad módján embereket